בעזה"י

עקבתא דמשיחא

שנת חמש עשרה עיה"ק ירושלים ת"ו

אז נדברו יראי ה'

ערב חג הסוכות התשע"א

גליון מיוחד עקב פטירתו של מו"ר אשר בצלו הסתופפנו האי גאון וקדוש ר' יהודה זאב ליבוביץ' זצוקללה"ה

גליון 295

העולם נתרוקן! – עם הסתלקותו של מורנו ורבנו מגדולי הצדיקים הגנוזים שבדור ומשרידי דורות הקודמים רבי יהודה זאב ליבוביץ זצ"ל!

עולם חושך בעדנו!

מנופה של ארה"ק נעקר אחד ומיוחד מצדיקי הדור ומעמודי התווך של העולם, גאון מופלא בנגלה ובנסתר, אשר מסר חלבו ודמו לבורא במשך כל ימי חייו, הצדיק רבי יהודה זאב ליבוביץ זצ"ל. המכה טרייה עדין, ואין לנו פה לדבר ומצח להרים ראש, שכן צדיק קדוש זה, היה שייך לכמה דורות שלפנינו, והיה גבוה מעל גבוה מדורנו אנו, ומה שנכתוב יהיה זה אפס קצהו, אמנם לכבודו של אותו צדיק אשר בצילו חסינו, (והיה אוהב גדול מאד לגליוננו הקטן והספרים שיצאו בחסדי ה' תח"י, והפליג בשבח הנ"ל מאד והיה מעיין בהם בקביעות) אמרנו לעצמנו כי שומא עלינו לכתוב אודותיו לכל הפחות מעט מזעיר, למען יראו בני דורנו אשר גם בתוך כל ההסתר פנים בדור חשוך זה, חיו בתוכנו יהודים נשגבים מהם נתחזק בעבודת הבורא ועשיית רצונו.

ארבעים שנה עסק בתורה בחדרו בתל אביב

רבי יהודה זאב ליבוביץ נולד בא' תשרי שנת התרפ"ב לאביו הגה"ק רבי יחיאל צבי לייבוביץ' הי"ד בעיירת סאטמר, בצעירותו למד בישיבה של הגה"ק אב"ד סקעליד זצ"ל ולאחמ"כ עבר ללמוד בסאטמר וגדל מאד בתורה והיה ידוע כמתמיד גדול, הוא למד אז בחברותא עם העילוי הגאון רבי דוד מאיר וייס זצ"ל. אמנם לאחר מכן עבר את החורבן הקשה ואיבד את כל משפחתו, ובניסי ניסים הצליח להנצל ולהגיע לארץ הקודש דרך קפריסין, בהגיעו לארץ התגורר במשך תקופה של 40 שנה בחדרון בתל אביב, שם למד בהתמדה גדולה ועבד את השי"ת ביראה ובהצנע לכת. ידענותו המופלגת ובקיאותו העצומה בכל מקצועות התורה, גלויים היו לכל בני שיחו, כשגם גאונים מובהקים נפעמים לפגוש איש בעל שאר רוח, שכל לימודו מונח בקופסא. וכשלוקחים בחשבון את ימי שנותיו הרעים של רבינו, אשר חווה על בשרו את האיומה שבמלחמות שהתרחשה בשנות צעירות ובחרות, ולאחמ"כ קשיי החיים והפרנסה כשהוא נאלץ לעבוד קשה ולעמול במלאכה מפרכת כסולל כבישים. וכשביחד עם מכלול עובדות אלו ולמרות כל זאת, טיפס רבינו והגיע למעלות רמות ונעלות בידיעת התורה, אין זאת אלא פלא נדיר.

מזה אהבתי תורתך

כל זו לא אניס ליה

בעיתות רצון ארע וחשף את זרוע עוזו בתורה והראה לנגד עיני מקורביו את שיעור ידיעותיו, כשהוא מצטט על פה דברי הגמרא ומפרשיה, או אז העיז אחד המקורבים ר' אבי אפרהמי ושאלו, מהיכן מגיע זכרון כה נדיר, עד שדומה כי דפי הגמרא "מצולמים" לנגד עיניך? ענהו הרב בענוותנותו וברוב פשטותו: "מה פתאום? אין לי שום זכרון"... אולם בעת רצון אחרת, פלט ואמר, כי השפלות והענוה הם סגולה לזכרון, כשהוא מסמיך בדרך צחות זאת על הכתוב "שבשפלנו זכר לנו" ---

התורה היא לו כסמי מרפא

גם לרבות בימי זקנה ושיבה, כשהיה מלופף ביסורים ומחלות רבות פקדוהו, לא משה ידו מן התורה הקדושה, שהיתה לו כסמי מרפא לשיכוך כאבים... בשנותיו המאוחרות עלי אדמות, כשכח ראייתו הלך ונחלש, התקשה לקרוא בספר והיה נזקק לזכוכית מגדלת כדי להצליח להכיר בצורת האותיות. באותה תקופה, היה יושב שעות על גבי שעות וגורס תלמודו בעל פה. ויש שהוא קובע שיעור עם אחד ממקורביו, ובעידן רעותא מפתיע את החברותא, כשהוא קורא דפי גמרא שלמים על פה, כשהוא אף אינו נאלץ להתאמץ כדי להיזכר מה כתוב בשורה הבאה...

דברי קבלה כדברי תורה דמו

(ראש השנה י"ט.)

כשהיו מביטים בהשתאות ובהשתוממות על גאונותו העצומה - הרי שאם הדברים אמורים היו בתורת הנגלה, מופלאים הם שבעתיים בהתייחס לידיעותיו המופלגות בתורת הנסתר. בשטח זה של חכמת האמת היה משופרי דשופרי ומגדולי הגדולים שבדורות האחרונים, עד שגדולי המקובלים נהגו להפנות אליו שאלות מורכבות ומסובכות והוא היה פותרן על אתר. במאות מכתבים שהריצו אליו ענקי הרוח, כמו זקן המקובלים הגה"צ רבי משה יאיר וינשטוק זצ"ל והגה"צ רבי יוסף וינשטוק זצ"ל - אנו מוצאים שאלות ובעיות בדברי קבלה, כשרבנו מציין על גבי המכתבים את פירוקן של השאלות בשורה אחת או שניים. את ידיעותיו המופלגות בתורת הנסתר, לא רכש רבינו כ"תורה מן השמים", אלא עמל קשות והתעמק רבות בספרי הקבלה, עד שזכה לרכוש לו ידיעה של ממש בפנימיות התורה, כפי שניתן לחזות בבירור בכתביו העמוסים מזן אל זן ברבבות מובאות וחידושים בחכמת האמת. אך עם כל זאת נשאר צנוע ושפל ברך, ומלבד מעטים שהכירוהו היה עושה עצמו כאיש המוני שאינו יודע ספר.

תא שמע" תא חזי"

באחד מכתביו, ציטט את אשר שמע מפי הרב מנאסויד זצ"ל, שהבהיר, מדוע בגמרא מקובל הלשון "תא שמע" ואילו בזוהר הקדוש שגור הלשון "תא חזי" - דטעמו הוא, כיון שבתורת הנגלה עיקר הלימוד הוא ממה ששומע אדם מרבותיו. ואילו בחכמת הקבלה, עיקר ההשגות באים ממה שמראים לו לאדם משמים, כשנפתחים לו שערי רוח הקודש וכמו שאמר הכתוב (ספר דניאל פרק ב') "יהב חכמתא לחכימין" ומכאן נבין במעט באיזה מדרגות עסק בתורת הנסתר.

האריז" הקדוש פשט לו את ספקותיו

את העובדא הבאה שח רבנו לאחד המקורבים ביום שני ג' דחול המועד סוכות תש"ס: באחד הימים נתעוררה לרבנו קושיא גדולה בתורתו של האריז"ל, והיה מצטער הרבה כדי ליישבה. כשלא עלה הדבר בידו, היה מתענה ולא אכל ולא שתה, ואף התקשה לישן זה כמה לילות מחמת הצקת הענין המוקשה, באחד הימים נפלה עליו תרדמה בשעות הצהרים, וירא בחלומו, כי הוא הולך לישון ותוך כדי שינה נגלה אליו מחזה מבהיל, כשהנה דלת ביתו נפתחת ובפתח ניצב רבנו האריז"ל בכבודו ובעצמו, אשר ניגש אליו והעירו משנתו ואמר: "קודם תשתה כוס קפה ואחר כך איישב לך את הקושיא". רבנו ניסה - בחלום - להניא את האר"י מענין הקפה, באמרו, כי איך יוכל לשתות בשעה שקדוש עליון מעולם האמת ניצב עליו. אך האריז"ל דחק בו למלא אחר דברו, ואח"כ יישב לו את הקושיא ונעלם מנגד עיניו.וייקץ רבנו והנה חלום, אשר כל פרטיו זכורים לו. ודברים שנתקשה בהם זה כמה וכמה ימים נהירים לו כפשטן.

אני שייך לעולם הנשמות...

איי, איי, קשה לכתוב אודות צדיק מופלא זה, שכן מה שנכתוב יהיה זה בבחי' מגלה טפח ומכסה טפחיים, אך ידוע ידע הקורא כי צדיק זה אשר חי בתוכנו עד ימים ספורים לפני ראש השנה התבטא כמה פעמים בפני ת"ח יחידי סגולה ממקורביו ואמר: "איני שייך כלל לזה העולם, אני שייך לעולם הנשמות"! ואכן תקצר היריעה מגודל עסקו של רבנו בתיקוני נשמות, ומי יכול להעיד על עצמו כזאת בדור זה, ולא בחינם התבטא פעם בעת רצון בפני מקורבו הר"ר חיים אליעזר הרשטיק: "כי מלאכים ושרפים רועדים ממנו" ואכן רבים מצדיקי הדור היו חרדים ממנו ובאים לפניו בהדרת קודש, והצדיקים הקדושים רבי משה חיים מנדל ורבי יוסף וולטוך זצ"ל היו מפליגים אודותיו ברתת כאל אחד מצדיקים קודמים.

למה גילית את הסוד ברבים?...

באחד הימים הגיע הגה"צ רבי ... שליט"א לבקרו, אולם מיד בהיכנסו אמר לו רבנו בתרעומת: "למה סיפרת? למה גילית את הסוד ברבים? מעתה הפסדת את המתנה ולא תזכה לה עוד!" לאחר מכן הסביר אותו גאון שליט"א למקורבים שנכחו באותו מעמד, כי מאז שנפטר אביו הצדיק רבי ישראל זכריה זצ"ל, היה מתגלה אליו מעולם העליון ולומד עמו תורה. כעת, מחמת שלא השכיל לנצור את הסוד עמו ומאחר שסיפר לאחרים נלקחה ממנו המתנה, לבלי שוב.

ראיתיו יושב בגן עדן ליד הרמ"ע מפאנו, על מה ולמה?...

אגב אורחא נציין כאן, שרבנו רבי יהודה זאב סיפר פעם לאחד הצדיקים שליט"א, כי אביו של אותו צדיק הגיע אליו פעם מן העולם העליון בלוויית הצדיק רבי מנחם עזריה (הרמ"ע) מפאנו זיע"א. ואמר אז רבנו, כי זכה צדיק זה לשבת בגן עדן במחיצתו של הצדיק הרמ"ע מפאנו, ומדוע ליד הרמ"ע מפאנו זיע"א, יען ובהיות שהיה מקרב ומחבב יהודים מבני עדות המזרח, תוך כדי שהוא מוסר את נפשו ואת כל אשר לו בעבורם. והיה רחוק משטותים ודמיונות הללו של חילוקים בין עדות וכדו', ולכך הרמ"ע מפאנו החזיק לו בכך טובה ודאג כי ישב במחיצתו.

בחג הסוכות – נראה דורש מקורבו הגדול הגה"צ רבי חיים דוד שטרן שליט"א

כן, הוא נסע... מזל טוב!

היה זה באחת השבתות, כשהגיעה השעה שבה אמורים היו המשמשים בבית רבנו להתחלף. (בשנותיו האחרונות משמשו סגל אברכים חשובים במסירות עד אין קץ) תורנותו של הראשון הסתיימה זה מכבר, ושעת המשמרת של משנהו הגיעה אף היא זה מכבר. משחלף זמן רב והמשמש השני לא הגיע, שאל רעהו את רבנו: "היכן הוא, האם הוא נסע?" בתוך כדי דיבור תפס את עצמו, שעכשיו עיצומו של יום השבת והיאך התגלגלה שאלה כזו על לשונו. אך יותר הופתע, כשרבנו ענה לעומתו בחיוב: "כן, הוא נסע"...זמן ניכר חלף, עד שדלת הבית נפתחה ובפתח ניצב המשמש השני. עוד בטרם דרכה רגלו על מרצפות הדירה, קרא רבנו לעברו "מזל טוב, נולד לך בן".ואכן, הוברר שאותו משמש נאלץ ללוות את אשתו בנסיעה לבית החולים, כשעיניו של הרב אינן מדלגות גם לא את הידיעה הזו.

(המשך נרחב בעמודים הבאים)

רבי יהודה זאב הכיר היטב בכל אדם העומד לפניו, ומה טיב מעשיו, הוא סלד מבעלי חטא וידע גודל החורבן הגורמים לעצמם ולכלל, וסח לנו מקורבו הרה"ח ר' מאיר וועג שליט"א: בהיות רבנו רבי יהודה זאב ליבוביץ בביתי נכנסה פעם חתולה והחלה מסובבת סביבו, תחילה הוא לא אמר כלום. אולם לאחר מכן אמר לה בתקיפות: תלכי מפה אין לי זמן בשבילך. לאחר מכן אמר: זה אדם אשר חטא בחטא חמור ואין לי כוח לטפל בו. ומפני טהרת הדף לא נוכל לפרט את החטא שהתבטא על אדם זה בדברים חיפך הקדושה, אמנם מכאן יראו וישמעו אותם החולכים שבי אחר יצרם, ונגררים אחרי החושך בדור לפני בוא המשיח, עד כי נערים רבים ואף מבוגרים לצערנו, מאבדים שני עולמות עבור טינופת של רגע במראות אסורות ומכשירי זוהמא וניבולי פה רח"ל, והלאה והלאה, אשר תסמרנה שערות הראש היאך לצערנו יש יהודים (בינהם בעונותנו יש אף הנקראים חרדים וחסידים) המפילים עצמם לבאר שחת, ואינם יודעים מה גורמים לעצמם בהמשך, וברור כי אין דברינו כאן ללצים אשר מלבד תאוות הטינופת, שוחקים הם מהכל לפי שעה, אולם לאותם נשמות טועות אשר חפצים להנצל ויצרם חזק עליהם, אליהם תיטוף אמרתנו: תפסו עצמכם, והתרחקו מכל מכשירי הזוהמא כפלאפונים הלא כשרים, והאינטרנט האיום, התרחקו מכל חבר משחית אשר פיו מלוכלך במילים לא הגונות, והבא ליטהר מסייעין לו מן השמים, כעת הזמן להציל נפשנו לבא נאבד שני עולמות. וימינו פשוטה לקבל שבים!

העולם יהיה חסר! - גליון מיוחד עקב פטירתו של מו"ר האי גאון וקדוש מגדולי הצדיקים שבדור רבי יהודה זאב ליבוביץ זצ"ל

הקצין בא בדמות אליהו הנביא

בימי נעוריו עבר את כוס התרעלה באושוויץ, כאשר הנאצים ימ"ש הרגו את כל בני משפחתו הי"ד, והוא עצמו ניצל בניסי ניסים, בכל יום היה רואה כיצד מאות מאחיו הק' נהרגים באכזריות על קידוש ה', והוא זצ"ל על אף גילו הצעיר היה הולך ודואג לקוברם בכבוד, הנאצים הארורים בראותם אותו חוזר מקבורת מאות מאחיו יום יום. החליטו לעשות סוף וקץ לגבורה. ר' יהודה זאב נקרא אל הכבש. תוך אמירת קריאת שמע ווידוי בדמעות הוא הועלה על הגרדום. החבל נכרך סביב צווארו, והקהל עמד סביב הבימה והמתין לרגע החנק. היהודים שבתוך הקהל התפללו שהרגע הנורא ייעצר, החיילים הנאציים המתינו לו בחיוך. "אפילו חרב חדה מונחת, אפילו חבל קשור על צווארך..." אמר לימים הרב שכל מלמל בפיו באותה שעה, והנה, לפתע הוא מצא את עצמו נוחת על הארץ בחבטה קלה, כשהחבל החונק משתחרר מצווארו. קצין נאצי זועם עמד מעל ראשו. "חסר לנו כוח אדם בחזיה, ואתם כאן עומדים ומשתעשעים בתלייתו של יהודי חזק?" הוא צעק על החיילים הנאצים שתלו את יהודה זאב וציווה להורידו תיכף ומיד מהחבל. "אתם חושבים שזה היה קצין גרמני?" אמר הרב לייבוביץ כשסיפר למכריו את סיפור הצלתו. "זה היה אליהו הנביא בכבודו ובעצמו. רגע לאחר מכן הוא כבר נעלם. הוא היה חוזר אלי שוב ושוב בדמויות של אנשים שונים. ראיתי אותו מציל אותי פעם אחר פעם במחנה", הוא העיד בקול איתן. שנה שלמה עוד הסתובב כשסימן החבל על צווארו, מלמד על הנס הגלוי שחוה.

הרב ליבוביץ זצ"ל בצל הסוכה הק'

האיש מעולם העליון שניגש לרבנו בתחנה

סיפר אחד הרבנים החשובים שליט"א שנמנה על מקורביו ונהנה מאמונו של רבנו, כי באחד הימים כשהגיע לבקר את רבנו ולשוחח עמו, סיפר לו רבנו על עצמו, כי עמד בתחנת האוטובוסים וחיכה לאוטובוס שיקחהו למחוז חפצו. והנה ניגש אליו אדם שנפטר זה מכבר מן העולם ונגזר עליו להיות נע ונד בעולם התוהו וביקש ממנו תיקון. בדרך אגב מציין אותו רב חשוב שליט"א, כי רבנו נקב בשמו של אדם חשוב ונכבד, אשר היה אישיות מוכרת ונכבדה בעיר התורה והחסידות. והיה הגילוי הזה בבחינת "עולם הפוך ראיתי - עליונים למטה ותחתונים למעלה" (פסחים נ. בבא בתרא י"ב:). ואמר אז כי אותו יהודי חשוב נענש מפני שכל תורתו ושיעוריו היו לכבוד ודאגת עצמו, ולא להרבות כבוד שמים ולזכת אחרים.

הרב ליבוביץ בעת סעודת ר"ח

רשום לך משהו על המצח...

ומעשה באחד ממשמשיו אשר עשה את דרכו לבית רבנו למלא את תפקידו לסעדו ולתמכו. בדרכו נקלע לפניו אדם שבור ונכה לב, אשר גורלו התאכזר עליו עד שירד מנכסיו. המשמש שידע את מצבו של האיש, נחלץ לעזרתו ותמך בו במתן נדבה הגונה, כשהוא מחזקו ומעודדו בסבר פנים יפות. בהמשך דרכו לבית רבנו, הרהר המשמש בדברי רבנו האריז"ל, הכותב כי מעשי צדקה שאדם עושה נחקקים על מצחו. והנה בהיכנסו לבית, נפנה רבנו לעברו ואמר לו בבת שחוק: "רשום לך משהו על המצח" --- תתפטר ממנו מהר...

תתפטר ממנו ואפילו בשבת...

ומספר החזן הרב חיים אליעזר הרשטיק שיחי': התארח אצלי פעם אחד מידידיי, מחשובי החזנים הנודעים בעולם. והנה בשבת קודש כשהלכתי להתפלל בבית הכנסת של הרה"ק רבי חיים משה מנדל זצ"ל, התלווה עמי אורחי ופגשתי שם את רבנו רבי יהודה זאב וסיפרתי לו על אורחי. למרבה הפליאה, הורה לי רבנו כי אמצא כל דרך להתפטר ממנו ואפילו בשבת קודש. ניסיתי להתנגד ולהסביר כי האורח עלול להפגע קשות מיחס מעליב כזה, אך רבנו עמד בתוקף על דעתו. משראה שלא יעלה בידו להביאני לכלל החלטה שכזו, אמר לי בלשון זו: "במוצאי שבת יבקש ממך אלף דולר, למחרת יבקש ממך את הפספורט של אחד מבני ביתך ולמחרת ישוב ויבקש סכום כסף גדול למאוד". מה אומר ומה אגיד - כמו היו הדברים פרושים כשמלה לפני רבינו, לא נפל דבר מאשר צפה ברוח קדשו. בקושי רב הצלחתי להתפטר מאותו "אורח" שביקש לנצל אותי ולרוקן את כיסי...

אה, ישנת על הספסל?!

פעם ביקש רבנו לשוחח באופן אישי עם אחד מאנשי הבית בלא שתהא אוזן נוספת שותפה לשיחתם. קרא רבנו למשמשו ששהה באותה עת בבית, וציווה אליו כי יצא מן הבית לפרק זמן קצוב. אותו משמש שהיה עייף מאד מעמל היום נפנה והלך לבית כנסת סמוך, שם חטף תנומה קלה על אחד הספסלים. כששב אל הבית אמר לו רבנו: "אה, ישנת על הספסל?"

מה עם פסוקי דזמרה?

אחד מן המקורבים נכנס פעם לחדרו בענין כלשהו. נתן בו הרב עיניו ושאלו "מה עם פסוקי דזמרה? וכי אין צורך לאמרם?". והודה אותו המקורב, כי באותו יום הזדרז מאוד בתפילת שחרית ומפאת קוצר הזמן דילג על פסוקי דזמרה, ובמרוצת השעות ובסערות העיסוקים פרח מזכרונו הצורך להשלימם.

תשלים ערבית פעמיים...

ושוב מעשה, באחד מבאי ביתו ששהה במחיצתו של רבנו בשעות בין הערביים המאוחרות לאחר השקיעה. והנה פונה אליו רבנו ואומר לו "אל תתפלל מנחה כי אם תשלים בתפילת ערבית פעמיים". ויהי הדבר לפלא, שכן אותו אחד לא גילה דעתו כי מתכוון הוא לעמוד לתפילת מנחה, דבר שהיה בכוונתו לעשות לאחר שעד כה שכח להתפלל.

בשביעי רצית בו...

בעודו מהלך ברחוב, ניגש פעם לרבנו אברך בנן של קדושים ממשפחתו של אחד מצדיקי הדור, וביקש את ברכתו עבור אשתו שתוליד בשלום ובנקל. משלא נענה, הפציר רבות ברבנו שיואיל לברכו. הסב רבנו פניו אליו ואמר לו: "בשביעי רצית בו", ושנה ושלש את הדברים שלא היו מובנים באותה שעה. ברם, משהגיע החודש השביעי להריונה ולאברך הנ"ל נולד בן בריא ושלם, הובנה למפרע תשובתו של רבנו, שחזה בעיניו הצופיות מבעוד מועד את הזמן המדויק.

צורבא מרבנן קוב"ה תבע ליה ביקריה (ברכות י"ט)

שנים ארוכות נהג רבנו לצאת ולבוא בבתי ידידיו, אצלם סעד בשבתות ובביתם בילה ימים ארוכים. לא הכל עמדו על טיבו ומהותו שהסתיר את מעלותיו ומדרגותיו הנעלות. היו אף הזדמנויות, שרבנו היה מציג עצמו כחסר בינה ונוהג בצורות מוזרות, שהביאו להרמת גבות של תמיהה. ומימלא מובן, שלא הכל ראו בעין יפה את ביקוריו ארע מקרה ורבנו בא להתארח אצל אחד ממכריו, ובעמדו על מפתן הכניסה שמע את רעייתו של בעל הבית, שהיתה מאלו שהוכללו בהגדרת חז"ל "אשה עינה צרה באורחים", המתבטאת בסגנון "שוב בא אלינו הביתה המשוגע הזה"...לאחר ביקורו אמר רבינו לאחד ממקורביו ששמע על הסיפור "תבדוק מה מצב היד של אותה אשה". בדיקה שכמובן לא העלתה דבר. אבל כשלאחר כמה ימים נפלה האשה ושברה את ידה, או אז הוברר למפרע, כי רבנו ראה כי נגזרו עליה יסורים בגין שפערה פיה לדבר בחוצפה...

וכי אני מחיה מתים...

מעשה והובא בפניו חולה, אשר הרופאים התקשו להעלות לו ארוכה וסבל רב לייוהו מזה זמן רב. בני משפחתו הביאוהו אל רבנו כדי שיברכהו ויעלה לו ארוכה. לאחר שיצא החולה מן החדר פנה רבנו אל מקורביו ושאל בתמיהה "וכי אני מחיה מתים"? לא יצאו ימים אחדים, והגיעה הבשורה על פטירתו של אותו אדם...

כאלה חטאים בבני ברק?...

באחד הימים הלך רבינו ברחובה של העיר בני ברק עם אחד ממשמשיו. לפתע הזדעזע רבינו והניף את מקלו לעבר אחד הרכבים שחלף בסמוך וצעק: "בושה וחרפה, כאלה עבירות בבני ברק?"... וכנראה הבחין בבעלי חטא בחזות חרדית השקועים עמוק בעמק הבכא רח"ל.

אינני יודע אם יש למרפסת זכות קיום...

לא פעם היו שכנים שאינם מהוגנים שראו בעין רעה את העובדה, כי "נגזר" עליהם להתגורר בסמוך ונראה לביתו של יהודי שומר תורה ומצוות בלב תל אביב. אחד מהם אף הגדיל להתנכל לרבנו, ובאחד הימים העיז פניו ובעמדו במרפסת ביתו רוקן דלי מים על ראשו של רבנו שחלף ברחוב. רבנו שגאון בענווה היה וגאון אדיר בשפלות רוח, לא בא עמו במלחמה אך לנוכח התנהגות כה מבישה, הפטיר כמשיח לעצמו: "אינני יודע אם יכולה להיות למרפסת כזו זכות קיום". לא יצא שבוע מיום המעשה, והמרפסת שקבועה היתה למקומה זה עשרות בשנים התמוטטה וקרסה תחתיה בקול רעש גדול. זכות קיומה נשלל ממנה. (מעדות מקורבו הרב הרשטיק הי"ו)

נראה עם מקורבו הרב הרשטיק הי"ו

הנותן צדקה תדיר דבריו נשמעים בשמים

כבר משנות צעירותו, הפריש רבינו כמעט את כל משכורתו לעניני צדקה שונים, ותדיר תמך ברפי כוח ובתשושי עצמה ,להתמודד מול הקשיים שזימנו להם החיים. ומאשר נהג בשנים ההם, לא חדל עד זקנה ושיבה רבנו אף היה מציין בפני שומעי לקחו, כי הנותן צדקה זוכה ודבריו נשמעים בשמים. אף הוא היה אומר, להלביש דבריו אלו בפסוק הנאמר בפרשת הצדקה (ספר דברים פרק ט"ו): "על כן אנוכי מצוך לאמור, פתוח תפתח את ידך לאחיך לעניך ולאביונך בארצך" = דכוונת התורה, ללמדנו, כי בזכות מצוות הצדקה, יהיה לאדם הנותן כח "לאמור" בשמים מה בקשתו ותיעש!

הגה"צ חכם נתן בן סניור שליט"א נראה משוחח עם רבנו בסוכתו

חלוקת החלות מידי ערב שבת

מנהג היה לו לרבנו, אשר נהג בו שנים רבות, בתקופה שהכירוהו מעטים ביותר מאותם אנשי מעלה. מידי יום שישי היה קונה מספר ארגזי חלות ומחלקם לאנשים שונים, שהיו באים לביתו ומקבלים מידיו חלה או שניים. בשנים מאוחרות יותר, כשנחלש והתקשה לעמוד בעול קניית החלות וחלוקתן הפסיק ממנהגו זה. לאחר שעבר לבני ברק ובימים שהחלו תלמידיו לשרתו ולשמשו, הציע לפניו מקורבו הרב יעקב כהן שיחי' לחדש את המנהג, כשהוא נוטל על עצמו את ההיערכות הלוגיסטית השבועית. רבנו נענה להצעה ומאז היה מביא הרב כהן שיחי' מידי יום ששי לביתו של הרב מספר ארגזי חלות, אשר חולקו לאנשים ששמע הדבר הגיע לאזניהם וחפצו לקבל חלה מבית הצדיק. משהיה מגיע מישהו ומבקש חלה, היה רבנו אומר למשמשו כמה חלות לתת לו. ויש שהיה שואל קודם במספר הנפשות המוטלות כעול על צווארו של המבקש. מספר חדשים לאחר שהושב המנהג על כנו, הורה רבנו לבטלו. מרגע שאיבד המנהג את ענין החסד שבו, והפך לענין שבין חסידים לרבם מיהר רבנו להסירו מעל סדר יומו...

לע"נ יעקב בן רג'יבה ז"ל

לע"נ גרשון ידידיה טוביה בן משה ז"ל

לרפואת ר' מכלוף בן מרים הי"ו הזקוק לרחמי שמים, ומי שיוכל להעתיר בעדו שכרו מן שמיא

מה מעכב את הגאולה! - המחלוקת ושנאת חינם במשנתו של הרב ליבוביץ זצ"ל! - שיחתו עם ידידו מרן הגה"ק הגר"ש וואזנר שליט"א!

כל ימיו ברח רבנו רבי יהודה זאב מן המחלוקת. ההגדרה "כמטחווי אש", לא היתה אצלו בגדר מליצית וכשאנו משתמשים בה אין אנו נוטלים אותה על דרך ההשאלה. את המחלוקת ראה רבינו כ"אש" ממש. מכלה ושורפת כל חלקה טובה, וכל הבא עמה במגע הריהו נכווה וניזוק. - ביותר כאב רבנו את המחלוקת בין לומדי תורה, אלו שבידם מצוי הכלי החיוני ביותר להצלתו של עם ישראל, אלו שברשותם הנשק העצמתי ביותר כנגד כל צר ומסטין, אלו שבכוחם בלימוד התורה לקרב את הגאולה. (כמובן שרובם משתדלים עד כמה שידם מגעת להתרחק מכך) הלא - אמר רבנו - לו לא היו לומדי התורה בוחשים במחלוקת, ולא היו נכנסים לדיבורי שנאה ורעות רוח - היה משיח רבנו בכאב - היו יכולים לזרז את בואו של משיח צדקנו. ואילו עתה מתארכת הגלות ומתארכת ונחיית קשה יותר ויותר... תחת אחד השיחים, הזכיר רבינו באזני ידידו מרן הגה"ק רבי שמואל הלוי וואזנר שליט"א, את אותם דברים שכתב בתנא דבי אליהו, כי הגאולה לא תהא מתוך צער ויסורים ולא מתוך טלטול וכו', אלא עשרה בני אדם יושבים זה על יד זה ולומדים וקולן נשמע וכמ"ש ובהר ציון תהיה פליטה והיה קודש. פנה רבינו אל הגר"ש וואזנר ושאלו, מדוע לא מתקיימים הדברים בדורנו, כאשר בתי מדרשות לאלפים מלאים מפה אל פה. והיאך שלא עומדת הזכות של אלפי פעמים "עשרה בני אדם היושבים ולומדים", כדי שיתגלה קיצה של הגלות? תוך כדי דיבור, הגיב מרן הגר"ש וואזנר מיניה וביה ואמר, כי גם הוא אינו יודע להסביר פשר דברי התנדב"א. ורבנו עונה לעומתו ומבהיר, כי מסתבר שדבריו של אליהו הנביא טעונים דיוק רב, כדי שנבחין שלא די שישבו עשרה בני אדם וילמדו כדי להביא את הגאולה. יכולים לשבת אלפים ורבבות מבני ישראל ולשקוד על דלתי תורה ואת ניצני הגאולה לא יזרזו, כל עוד ולא יהא עיסוקם בגדר ובבחינת "זה על יד זה"...

כל עוד ימשיכו הלומדים להתנצח ביניהם וכל אימת שהפירוד ישלוט בהיכלי תורה, לא תועיל חלילה תורתם לקרב המועד. ואכן אהבת ישראל היתה טבועה בדמו של רבנו, שהיה מחבב ומכבד כל אדם מישראל, כביכול והוא קרובו יחידו. והיה נוהג לומר בשם רש"י הקדוש, שכתב, שכל אדם מישראל הרי הוא חביב כאוצר. אך המקורבים ראו בחוש, כיצד הדברים מקבלים ביטוי מעשי אצל רבנו, שהשתעשע עם כל אדם ואפילו אם מי שנראה כקל שבקלים. פעם אף אמר לו אחד המשמשים, כי יש איזה תימני שרוצה לבוא אל רבנו ולהתדרך מפיו. רבנו כאב מאוד את הביטוי "תימני" ואמר, כי יש בכך משום זלזול בכבודו של יהודי. לדידו של רבינו, יהודי הוא יהודי ואין הדבר משנה מהיכן שזרשו ומאין מוצאו.

לא פחות העולם משלושים ושש צדיקים! (סוכה מה:)

גליון מיוחד עקב פטירתו של מו"ר האי גאון וקדוש מגדולי הצדיקים הגנוזים שבדור רבי יהודה זאב ליבוביץ זצ"ל

נעשה רעש בשמים מחלוקת החלות – מעשה פלא!

בכתב ידו של רבנו נמצאה העובדה המדהימה הבאה, אשר מהימנותה אינה מוטלת בספק וז"ל: בס"ד עש"ק צו תשמ"ב לפ"ק, החיים והשלום וכל טוב יאמר לכבוד מדות טובות בנש"ק הר' דוד ארי' שליט"א אפרייעלעכן פסח, פאר אייך אין פאר אידישע קינדער כיה"ר. אכתוב לו = זה שנים שחילקתי חלות על שבת קודש לאנשים, החל מאדמו"רים ולאנשים פשוטים וצדיקים נסתרים.

ופעם כשנכנסתי לאחד מהצדיקים הנסתרים, כעס עלי באמרו: "מה? עס פאסט אייך שוין נישט זיך אפשטעלען אין חאפן א בליק ציא אליהו הנביא זכור לטוב?!" (= מה, כבר לא מתאים לך להעצר ולעמוד להעיף מבט על אליהו הנביא זכור לטוב?!) עמדתי משתומם שעה: מה לי ולאליהו? ומה אליהו לאדם נבזה כמוני? הצדיק הנסתר הוריד קצת את הטון ואמר לי: אתם שואלים ומעמידים פני תם? והסביר לי, דביום ה' אחרי שגמרתי יום קשה ויגיע בעיריה ובגשם שוטף ורוח, נעשה רעש בשמים איך יהודי הולך ומוביל חלות על גבו ואין איש מרגיש בו מגדולתו, עד שבא זה אשר עזר אזור במתניו להתבונן בי. התחלתי להזכר. ואכן הנני זוכר, שהלכתי באמצע רחוב אלנבי עם שק חלות והיה גשם ורוח סערה, ונפלו החלות על הארץ, ואין גם אחד שיעזור לי. ותוך כדי כך שהנני מתכופף להרים החלות מן הארץ שלא יהיו בגשם, הנה נדהמתי שעמד לפני איש גבוה ורזה ומתבונן בי ושואל: "איהר ווילט האבען רוח הקודש?" (= האם הנך רוצה רוח הקודש?). כמובן, הייתי כועס בזעם, וצעקתי: "אינני רוצה שום דבר. ואפילו אם יבוא כעת אליהו, האורחים שלי שהנני עוסק עוד יותר גבוהה אצלי ממדרגות וגילוי אליהו"... עובדא נוראה!

עבודת התפילה

מה נורא היה המחזה, לראות את רבנו כשהוא מושקע כולו בתפילה. פניו בערו באש להבה וכולו נוטף פלגי זיעה, מגודל היגיעה לעורר ישועות על עם ישראל. כמי שזכה לכנוס לפני ולפנים, ידע רבינו היאך להתפלל, והיה מכוון בתפילתו עפ"י כתבי המקובלים מקדמת דנא. נוהג היה להתפלל בסידור הרש"ש, אשר קיבל במתנה מאת ידידו ורעו המקובל הגה"צ רבי יוסף וולטוח זצ"ל.

חשיבות תפילת "בריך שמיה"

באחד מגליוניותיו, ציין רבנו את העובדה כי תפילת "בריך שמיה" לקוחה מתוך ספר הזוהר ונכתבה על ידי התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א. הוא הקדוש, שזכה למעלות רמות מהשגות אנוש והתקדש בקדושה עליונה, עד שמלאכים ושרפים אין להם מושג בעבודת הקודש של רשב"י, והנה אף הוא מצא לנכון להתפלל ולבקש "יהא רעווא קדמך דתפתח ליבאי באורייתא ותשלים משאלין דליבאי". אפילו התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א - שמרן האריז"ל העיד עליו שזכה לבחי' משה רבנו ע"ה בלוחות השניות - הרגיש צורך בנפשו לבקש ולהתחנן שבורא עולם יפתח את ליבו בתורתו ושיתקבלו תפילותיו למילוי משאלות לבו. ואם הוא הכיר בחשיבותה של תפילה זו, מי אנו שלא נרגיל עצמנו להתחנן ולבקש על נפשנו...

הנזכרים לא הבינו מדוע רקד אבי הכלה עם הזקן...

המעשה הבא התרחש שנים רבות לפני שנודע שמו של רבנו, בודדים הכירוהו ומעטים ידעוהו. אחד מהם הוא בעל המעשה, המשתייך למשפחה חשובה מאד, וחמיו אחד מצדיקי הדור הנודעים זצ"ל היה בקשר מתמיד עם רבנו רבי יהודה זאב. היה זה יום לפני שעמד אותו יהודי נכבד להכניס את בתו תחי' לחופה. בשעות הערב של ליל יום החתונה נתקפה הבת הכלה בכאבי בטן עזים, אשר לא חלפו ולא הגיבו לסמי מרפא ושיכוך כאבים. משראו הוריה את המצב, הבהילו אל מיטתה את אחד מטובי הרופאים, אשר מיד עם ראותו את מצבה קבע כי קיים חשש גדול לדלקת בתוספתן (= אפנדציט), ומיהר לרשום לה הפניה בהולה לבית החולים. נקל לתאר את תחושת ההורים המחותנים, שבבת אחת נקטע חוט ההכנות לשעתם הגדולה. חוסר אונים איים להשתלט על כל החושים, כמו מחסום גדול הלך והתקרב לעברם ועמד לנתקם מרצף התכניות שרקמו. לקיים חתונה בלא השתתפות הסב או הסבתא, הוא דבר שניתן ליישבו ולהסבירו. אך חתונה בלי כלה, הלא אי אפשר לקיים, עודם מחשבים את מצבם ובטרם הצליחו לאמוד את המציאות שלתוכה נקלעו, נשמעות לפתע דפיקות על הדלת. בפתח ניצב רבנו רבי יהודה זאב, אשר כמלאך משמים הופיע, בלא שאף אחד קרא לו ובלי שאי מי הודיעו על המתרחש בבית ידידיו. כמי שלבו אומר לו וכמי שרגליו מוליכות אותו להיכן שכה זקוקים למילתו. מיד כשנכנס אל הבית וראה את ארשת פניהם המודאגת של בני המשפחה, התעניין רבנו מה קרה ומהו הדבר המעיק העומד בחלל הבית. מששמע במה המדובר, ניגש רבנו למיטת החולה הוציא מטפחת מכיסו וביקש להניחה על המקום הכואב, ולאחר שהשאיר את ברכתו פנה והלך לדרכו. לא חלפו מספר רגעים והכלה החולה נעמדה על רגליה, באמרה כי הכאבים עזבוה וכי היא מרגישה בריאה ואיתנה כמקודם. המשתתפים בחתונה למחרת היום, לא הבינו מה פתאום רקד אבי הכלה עם אחד האורחים הבלתי מוכרים בשמחה בלתי מוסתרת. וכי מנין היה להם לדעת, שאותו אורח הוא אחד מגדולי הצדיקים הנסתרים, רבי יהודה זאב ליבוביץ, ובלעדיו לא היתה כאן היום חתונה?!

מסכתא שלימה בשעת הסעודה

כפי שהזכרנו היה הרב ליבוביץ זצ"ל גדול עצום בתורה בנגלה ובנסתר, כל התורה שלמד מאביו ושהכניסה אותו למבואות הקבלה, הוא העלה על הכתב, זכרונו הנדיר בו ניחן עמד לו לתועלת, והוא העלה על הכתב את כל שנות הלימוד שהיו צרורות בזכרונו מהיותו נער בן חמש עשרה עד גיל עשרים, הוא שפך במרץ אל תוך ספר שנקרא 'יזל מים מדליו'.על גדולתו המופלגת תעיד העובדא הבאה: באחת השבתות בהן התארח בביתו של הגר"ש זילברשטיין שליט"א, רבם של חסידי גור, ראה הרב כי הרב לייבוביץ' אוחז בגמרא ומרפרף בה במהירות – מתחילתה ועד סופה. הרב זילברשטיין ביקש להבין למה הרב לייבוביץ' עובר על הגמרא בחטף, הרב לייבוביץ' האדים ומפני איזה טעם ביקש מהרב זילברשטיין לבוחנו על תוכן הגמרא בעל פה. הרב זילברשטיין נדהם לראות כיצד הרב לייבוביץ' מדקלם בהתפלפלות את דברי הגמרא מילה במילה, ללא שגיאה אחת.

מקבץ נדבות עבור צדיקי ירושלים

בשנת תש"י, כאשר היתה תקופת צנע בארץ, היה עומד הרב ליבוביץ על המדרכה, ומקבץ נדבות וקונה אוכל לגדולי הצדיקים בירושלים שרעבו ללחם. הוה היה מכתת רגליו ובא אליהם עם המזון. וכן קשרו עם גדולי ישראל בדור העבר החל ממרן הגה"ק החזון איש ומרן הגה"ק מסאטמר זצ"ל ועוד רבים הן שנפטרו והן שיבלט"א, כל זאת ראוי למאמר בפני עצמו, מה העידו עליו צדיקים וגדולי ישראל, וכיצד היו מגדולי ישראל אשר היו באים אליו ביראה והערכה עצומה. במיוחד היה לו קשר עם האדמו"ר מסטריקוב זצ"ל ועוד הרבה גדולי ישראל. כמו"כ הכתבים והחידושים שלו זכו להסכמות מגדולי ישראל, כמו מרן ה"מנחת יצחק" זצ"ל, והאדמו"ר מטשרנוביל זצ"ל, עד היום הודפסו החידושים שלו על התורה, תהילים, הגדה של פסח בדרך הקבלה ועוד.

שמחת עסק התורה במשנתו של רבנו

- והיה רבינו רבי יהודה זאב, מרבה לעורר את לומדי התורה אשר באו לפניו, כי לא יסתפקו בעצם הלימוד ויתאמצו לעורר בקרבם שמחה פנימית, על שזכו להגות בתורתו של מלך מלכי המלכים, שבאמצעותה הוא מנהל את כל היעולמות. וציטט רבנו מה ששמע בשמו של הגה"צ רבי אריה יהודה סגל שהי' אב"ד אפללע, שאמר, כי בלימודים חיצוניים ובכל עניני עוה"ז, אין האדם בשמחה כל עוד והוא עסוק בחיפושיו. ורק אחרי שהוא מוצא משהו, הוא יכול לשמוח בו. טלו למשל את חוקרי הארכיאולוגיה, המודעים לחשיבות ה"כביכולית" שיש בחקר עברה של התחייבות, והם משקיעים מאמצים רבים במשאבי אנוש ובהוצאת הון רב לחפירות ולחיפושים וכדו'. ולמרות כל החשיבות שהם מייחסים לממצאים, הרי שאינם שמחים בעצם החיפוש, אלא רק כשיש בידם תגלית שהם מבינים את משמעותה. רק אז, הם יכולים לחוש בסיפוק כלשהו. לא כן הוא לימוד התורה, בה כל אדם בכל מצב יכול לחוש שמחה מעצם הלימוד וממהות החיפוש אחר האמת. זהו פירוש הפסוק "ישמח לב מבקשי ה'" (תהילים פרק ק"ח), שגם אלו שהם רק בבחינת "מבקשים", שעדיין לא מצאו ולא השיגו ולא הגיעו למדרגות רמות, אף הם מקבלים שמחה פנימית מעצם החיפוש ודפח"ח. ובכל רגע שאדם חוטף עוד דיבור של תורה בזה העולם מי יכול לשער את ההון העצום שהינו מכין לו לעולם שכולו טוב.

הרבי מנדבורנא שליט"א

נראה משוחח עם רבנו

טעינו בדרך, קחוני הביתה...

וכה מספר מקורבו הרב בעריש אקר שליט א:(אנו מציינים קטע קטן מתוך דבריו בעת הנסיעה לקברי הצדיקים באוקריינא): הלה סיפר כי נלווה לרבנו במסעו אל הקודש, תחילה נחתנו באוקראינה, ארץ ספוגה בדמם של מליוני אחינו בני ישראל שנשחטו ונעקדו בידי האוקראינים ימח שמם וזכרם. עלינו לרכב. הנסיעה מתנהלת על מי מנוחות, רבנו אחוז שרעפים, רגליו מוצבות ארצה וראשו מגיע השמימה, פיו מלמל תפילה חרישית. פתאום נגער רבנו: אנחנו לא בדרך הנכונה, קחו אותי הביתה. כך מבקש שוב ושוב רבנו. לא ידענו כיצד לנהוג, הן הנהג הגוי בקי היטב במלאכתו. לבסוף רבנו שתק. לאחר נסיעה של כמחצית השעה, פנה אלינו הנהג: טעיתי בנסיעה צריכים לחזור חזרה, נסענו לחינם.

אני שומע פה קולות של אלפי נשמות

ממשיך הלה ומספר, בהגיענו לציונו הקדוש של האדמו"ר הקדוש והנורא מברסלב זי"ע, החל רבנו במעמד של כ-35 איש הנלווים לנסיעה זו לפתוח באמירת תיקון הכללי. רבנו אומר בחרדת קודש את נוסח התיקון כפי שתיקן רבנו נחמן לומר. המעמד נורא ומרגש, פני רבנו בוערים כאש יוקדת, רגליו מוצבות ארצה, אך ראשו מגיע השמימה. לאחר ממשיך רבנו את תפילת הגה"ק רבי נתן זצ"ל, הכל נאמר בנעימה רבה וברגש. בסיום מבקש רבנו ספר ליקוטי מוהר"ן, רבנו לומד ומעמיק בו רבות, הזמן חולף ביעף, אין תחושה לזמן במקום קדוש זה, אך חייבים לצאת לדרך חזרה. רבנו ממאן לעזוב את המקום ומבקש להתעכב עוד בציון. עיניו עצומות, שפתותיו לוחשות. רבנו אומר, מה קדוש ונורא המקום הזה. אשרי מי שבא לכאן. אני שומע פה קולות של אלפי נשמות המתפללות כאן. רבנו נפרד מהציון בכאב, מקורביו מתחננים בפניו כי חייבים לצאת לדרך חזרה, הזמן קצר מאוד.

לא יכולתי לבטל גזירה רק בדרך זו...

אחד מהנהגותיו המופלאות של רבנו, היתה עריכת סעודת ר"ח בה השתתפו כמה צדיקים נסתרים חסידים ואנשי מעשה, כמה עונג היה לנו לראותו בשעה נשגבה זו, כשהכל מביטים בו בחרדת קודש, לא אחת היה רבנו גוער בפלוני

ידידיו הצדיקים בסעודת ר"ח (מימין לשמאל) הרב קפולוביץ זצ"ל
יבלט"א רבי נחמיה סלמנוביץ וחכם אברה חי שליט"א

או אלמוני, והכל מסיבות טמירות ונעלמות, ומשפעם שאלוהו מדוע צעק על צדיק פלוני, הרי אישיות רמת דרג הוא, וחסידים רבים לו, הפטיר רבנו כלאחר יד: היה עליו גזירה קשה, ולא יכולתי לבטלה רק בדרך זו...

ויאה על המצח רישומים של חטא

יש והיה רבנו מכה קלות בידו על מצחו של המבקש את ברכתו. או גוער בו והגם שאין אנו יודעים כוונתו הנעלמת והטמירה, עכ"ז בכל עת שראו המקורבים הנהגה זו, היתה צפה ועולה לנגד עיניהם אותה עובדה אדות ה"כח של אבא" וזאת עפ"י מעשה שהיה, כשפעם דיבר רבינו עם מקורביו על גודל קדושת אביו הקדוש רבי יחיאל צבי הי"ד והפליא את מדת צדקותו וחסידותו. ואמר, כי היה לו לאביו הכח והיכולת לראות על מצחו של אדם רישומים של עבירה שנכשל בה. אחד המקורבים אזר עוז ושאל את רבנו, האם גם הוא זכה לאותה מדה מופלאה. נלחץ רבינו על הקיר ומחוסר יכולת להכחיש את החי, אישר את העובדה בשפה רפה.

מדוע יש הרבה צרות?

מרן הגר"י כדורי זצ"ל

היתכן לכסות הראש בשיער על שיער? - כיסוי ראש במשנתו של הרב ליבוביץ! - ישראל קדושים הגיע השעה לצאת מהאדישות!

זוכרנו כי פעם התקשר אלינו אחד המשמשים בקודש אשר שימש את רבנו הרב ליבוביץ במסירות, וביקש הוא וחברו המשמש השני (יהודי צדיק בפני עצמו) כי יש להם לגלות את אוזנינו דבר מה: דע לך אמר, כי היום פנה אלינו לפתע הרב ליבוביץ ושאל בתימה? מה ההבדל בין שיער לפאה?!!! ובראות אחד המשמשים הצדיקים את כאבו של רבנו בנושא, שלח אלנו למערכת מכתב ארוך וכואב על הנושא, ופרסמנו זאת בזמנו בעילום שם בשם אחד הצדיקים הנסתרים. ולצערנו מה נענה ומה נאמר, כל אדם עם שכל ישר ולב אמת, רואה את גודל הפריצות שנעשה בדורנו, אשר הפאות בדורנו ללא יוצא מן הכלל, נהפכו לפריצות נוראה, וזקנים צדיקים ואנשי מעשה בוכים ומבכים כיצד נהפכה מצוות כיסוי ראש, לחוכא וטלולא, וחלק מהנערות מחכות מתי יצאו בעולם אפילו להבדיל אזיה אשר תסכים לומר באמיתות לבבה כי כסוי בפאה בימנו זה כיסוי ראש?.. הרי נראות כשחקניות!!! לא בחינם היה מרן הגה"ק רבי יצחק כדורי זצ"ל מתבטא כמה פעמים ואומר: כי הסיבה שכל כך התפשטה המחלה הקשה רח"ל בדורנו היא מפני הפאות! ומרן הגה"ק רבי משה אריה פריינד זצ"ל היה אומר, כי אין לו כח בעולם להבטיח ישועה מלבד לאשה המחליפה מפאה למטפחת כדת. עורו עורו בנות ישראל. והגם כי יש המחזקים את פריצות נוראה זו באמתלאות שונות, כל זה יכול להחזיק רק בעלמא דשקרא, אך בעולם העליון כל עודת הטיב שלא יהיה לה מה להשיב בב"ד של מעלה, באותה שעה נוראה, לאן תישא פניה מבושה, באותה שעה בה יעשאלוה, וכי באמת חשבת שבחבישת פאה על ראשך, קיימת מצוות צניעות? (שכן כל טעם כיסוי ראש הוא משום פריצות לגברים – תרומת הדשן) כעת הזמן בעודנו בזה העולם להציל נפשנו. וב"ה לא אלמן ישראל והמוני נשים מתחזקות ביתר שאת ויתר עז בכל דרכי הצניעות ובזכותן יבוא משיח צדקנו לגאולנו בקרוב אמן ואמן!

כבה השמש בצהריים! - גליון מיוחד עקב פטירתו של מו"ר האי גאון וקדוש מגדולי הצדיקים הגנוזים שבדור רבי יהודה זאב ליבוביץ זצ"ל

ראיתי שהיה לך גילוי משמים...

דברים אלו שמענו מפי החזן המפו' ר' חיים אליעזר הרשטיק שליט"א במוצש"ק פ' תזריע ליל ר"ח ניסן תשס"ח: כשמונה שנים לפני פטירת הצדיק הקדוש רבי משה חיים מנדל זצ"ל, היה הוא בביה"ח במצב קשה, באחד הלילות עת שמשו הרב הרשטיק לבדו, הקיא אז הרב מנדל רבות עד שהקיא המרה ממש, מיד הזעיק הרב הרשטיק את האחות, וזו אמרה שהרחמ"מ במצב של גסיסה רח"ל, הלה התקשר מיד לר' חנניה צ'ולק מעזר מציון ובקשו להגיע בדחיפות והסביר לו את המצב, ר' חנניה צ'ולק הגיע במהירות עם צוות, והם טפלו ברב כהוגן וכדו' שלקחוה להרצליה וכו' והצילוהו, לאחר כמה ימים זכה שוב הרב הרשטיק לשמש בלילה את הרב מנדל, ואז פנה אליו הרב מנדל ואמר: יש לך זכות שהצלתני, הצלת יהודי שאליהו הנביא נכנס ויוצא אצלו... בקשו אז הרב הרשטיק כי יספר לו מעשה אחד מכך, הרב מנדל נאות לכך ואמר: אספר לך, אמנם יש לי אחד שגם אצלו אליהו הנביא נכנס ויוצא וזה אחד ליבוביץ מת"א [הוא הגה"ק רבי יהודה זאב ליבוביץ] וכך המעשה, יום אחד הלכתי לכותל והלכתי עם המקלות [אולי כוונתו לקביים שהיה קשה עליו ללכת] והתחלתי לברך אנשים, ופתאום הרגשתי שאיני צריך את המקלות והלכתי בלעדיהם, וציין שבירך שם הרבה אנשים וגם את מרן הגה"ק הגאב"ד המנחת יצחק זצ"ל [דרך אגב הרב מנדל הוסיף שאז כל הל"ו היו שם חוץ משניים ואמר שאילו גם הם היו כמדומה שאמר שהיו מביאים את הגאולה] וכשיצא מהכותל, שוב הרגיש שצריך המקלות וביציאה מהכותל ניגש אליו יהודי בלבוש חסידי גבוה [הרב מנדל ציין שהיה גבוה מאד] נתן לו יד והחל למלמל ומלמל רבות [והרב הדגים לו בשפתיו איך מלמל] וכשסיים שאלו הרב מנדל, ומי מר? אך פתאום נעלם, ואז צץ שם לפתע ליבוביץ מהעיר ת"א, ועשה לו עם היד, ראיתי "ראיתי שהיה לך גילוי משמים". ואז אמר הרב מנדל לר' חיים הרשטיק, ובזכות שהצלת אותי תזכה לשמשו [היינו את הרב ליבוביץ]

כשתצטרך אותי אגיע אליך

המשך הסיפור דלעיל לא תם, כחצי שנה לאחר מכן היה שוב הרב הרשטיק משב"ק אצל הרב מנדל, והבית היה מלא כמו קופ"ח כהגדרתו, והוא לבד שמש בקודש הן להכניס, תור, קוויטלך, סדר וכו', ופתאום נכנס לבית בריצה, יהודי בלבוש מוזר כובע מוזר בגדים מוזרים ותיק בידו, נגש אליו הרב הרשטיק ושאלו אם יודע אידיש, והלה נענה בחיוב, ואז שאלו באידיש אם רוצה לעקוף ולהכנס לפני התור, והלה ענה לו בתקיפות בוודאי! חשבת שלא? ונכנס פנימה לרב מנדל, הרב הרשטיק נכנס אחריו, אולם הלה ניגש אליו ובקשו: צא בחוץ! הרב מנדל אמר לו כי הרב הרשטיק הוא יהודי חשוב, אך הלה נענה: אבל הוא איננו שומר סוד, הרב מנדל השיבו על אתר: מי שלא שומר סוד לא משמש פה, אולם הלה נגש לר' הרשטיק ובקשו בתקיפות: אמרתי לך לצאת, והרב מנדל סימן לו בידו שיצא, וכך נשארו לבדם בחדר, הצדיק והאיש "המוזר" הנ"ל זמן רב, הצבור רטן, מה זה פרוטקציות מכניסים בלי תור וכו', לאחר זמן רב האיש הנ"ל יצא בריצה והרב הרשטיק נכנס לקודש פנימה, או אז שאלו הרב מנדל, האם בקשת ממנו ברכה? דע לך שזה האיש הוא ליבוביץ מת"א, רוץ אחריו ובקש ממנו ברכה, ומיד אכן רץ אחריו, כשהשיגו א"ל אני רוצה ברכה, הרב ליבוביץ ענה בתקיפות: יש לך רבי שמה [כוונתו על הרב מנדל] ושוב בקש ושוב ענה כנ"ל ומשבקש פעם שלישית א"ל הרב ליבוביץ, כשתצטרך אותי אגיע אליך, (המשך בקטע הבא)

הרב ליבוביץ הגיע במפתיע ואמר: מזל טוב!

הרב ליבוביץ בדרכו לסעודת ר"ח בבית הגה"צ חכם נתן בן סגיור שליט"א

והנה לאחר זמן מאז, חל תאריך נישואיו של ר' חיים הרשטיק, ולרגל זה עשה ארוחת צהרים מעט יותר מהרגיל וישב עם זוגתו בביתו והדליק נרות וקרא תהילים, וכשהגיע לפסוק אל תכלא רחמיך ממני, פתאום ... הפעמון מצלצל וכשפתח היה המום, היה זה ר' יהודה זאב ליבוביץ, הוא נכנס פנימה כשתחת ידו ספר ומיד החל לשיר, סימן טוב ומזל טוב!... וברכו ברכות רבות, (מה שהיה פלא גדול עבורו, שכן לא גילה לאיש מלב בני ביתו שהיום חל יום נישואיו) לאחר מכן דיבר רבות בנגלה ובנסתר, כאשר הרב הרשטיק מזמינו להצטרף לסעודה, לאחר מכן בקש הרב ליבוביץ שיקחהו לרח' דבורה הנביאה, בדרכם נתן לו הספר שהגיע עמו, ואמר לו זה בשבילך, כשפתחו הרב הרשטיק היה מופתע, בפנים היתה הקדשה בשבילו, ומאז היה מבקשו קחני לפה קחני לשם וכו' [וכך נתקיימה ברכת הרב מנדל שיזכה לשמש את הרב ליבוביץ]

מלאכים ושרפים יש להם פחד ממני...

וספר הרב הרשטיק, כי פעם אחת אחר בזמן מועט מהזמן שקבע עמו לקחתו לאיזה מקום [כמדו' שאמר חצי דקה] וא"ל הרב ליבוביץ בקפידא: אינך פוחד ממני? מלאכים ושרפים האבן מורא פון מיר [מלאכים ושרפים יש להם פחד ממני].

הפסוק שחשבת בביתך, נכון הוא...

וסיפר מקורבו הרב מאיר וועג שליט"א: שהיתי פעם בביתו,ולפתע אמר לי הרב, במגירה פלונית בביתך יש לך כתבים, רצוני לראות אותם... נדהמתי, בבואי לביתי החלתי לקרוא תהילים, לפתע נפלתי על פסוק שבו רומז שמו של הרב ליבוביץ, הפסוק היה: "ג'יבור ב'ארץ י'היה ז'רעו" (תהילים קי"ב) ועלה במחשבתי כי ראשי תיבות של כל מילה יוצא: י'הודה ז'אב ב'ן ג'ולדה, מיד החלטתי לחזור

לביתו ולספר לו על כך, והנה טרם דפקתי על דלת ביתו, שמעתי את קולו: תכנס מאיר, ובעוד גבו אליי ראיתי שני כוסות קפה בשולחן, למרות שאיש לא היה בבית, וכבדני ישר לשתות... ומיד אמר לי, תפתח את הסידור, ויצא בדיוק אותו פסוק הנ"ל, ואמר לי בזה חלשון: זה הפסוק שחשבת בביתך נכון הוא...

1000 שעות רצופות

ר' מאיר וועג מוסיף: כי פעם סיפר לו הרב ליבוביץ שלמד עם הגה"צ המקובל רבי יוסף ווינשטוק 1000 שעות רצופים מלבד שינה ואכילה מועטת הנצרכת לגוף. ורבי יהודה זאב התבטא לא אחת בשבחה של הידידות. עם רבי יוסף ווינשטוק באומרו, כי עד שפגש ברבי יוסף, לא היה לו כמעט עם מי לדבר בענייני קבלה והרגיש עצמו בודד...

דברי הספד אשר כתב לנו אחד ממשמשיו הנאמנים

יהי רצון שדברי אלה יהיו לעילוי נשמת רבנו הקדוש צדיק יסוד עולם רבי יהודה זאב לייבוביץ זצוקללה"ה בן הרב הקדוש רבי יחיאל צבי הי"ד. אנו מקורבי רבנו זצ"ל וכל מי שזכה להכיר אותו שרוויים בכאב הנורא על פטירתו של רבנו, מי ינחם אותנו, מי יעתיר בעדנו, מי יגן עלינו. הצדיק אבד ואין איש שם על לב, ועל רבנו הקדוש זצוק"ל מתאים לומר ואין איש שם על לב, רבנו שהיה נסתר ונעלם כל ימי חייו מי הכיר ומי ידע, אך יש שזכו להכיר את גודל קדושתו הנוראה של רבנו. היה רבנו רגיל לומר ראה הקב"ה שצדיקים מועטין עמד ושתלן בכל דור, בכל דור הקב"ה מביא לעולם נשמות של צדיקים גדולים מהדורות הקודמים. רבנו כל ימיו התפלל והעתיר על הכלל ועל הפרט. כאב בכאב של כל יהודי, לאחרונה הרבה לדבר סנגוריה על כלל ישראל ואמר, כל יהודי טוב ואסור לנו להתייאש ואין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים. רבנו ביקש לחזק את הענין של השלום וחחסד בין איש לרעהו ואמר, לעזור ליהודי, לרחם על יהודי, לוותר ליהודי, והעיקר לא לצעוק, ובזכות זה נצל ונגאל בחסד וברחמים. זקני הקדוש רבי יוסף אוחיון זצוק"ל בספרו אבקת רוכל מביא את הגמרא,

הרב ליבוביץ נראה בבית מקורבו אשר מסר נפשו בשבילו הרב אהרן שטרן שליט"א שם התגורר בשנותיו האחרונות

כל המוריד דמעות על אדם כשר הקב"ה סופרן ומניחן בבית גנזיו, ושם בהמשך מביא מאמר הזוה"ק 'זימת יוסף וכל אחיו ובני ישראל פרו וישרצו' כאן הרמז שבמיתת הצדיק מוליד יותר מבחייו שהצדיק מסתלק מן העולם דכמה נשמות שאין להם מנוחה מקבלים תיקון על ידי הצדיק שנפטר. ובגמרא אמר רב לרב שילת אחים לי בהספדאי דהתם קאמינא אמר לו תחמם ההספד כדי שיעלה עמו הנשמות, ויש להעיר למה לא כפרה מיתת משה ואהרן על ישראל, הרי אם הדור חוטא מסלק הקב"ה הצדיקים שבהם ומכפר על הדור, וכמה צדיקים וחסידי עליון נסתלקו בחורבן הבית, ולמה לא כיפרו עליהם, וזה השאלה (בתהילים עט א') מזמור לאסף אלוקים באו גויים בנחלתך, הנה ידוע כשהקב"ה כועס משליך חמתו על עצים ואבנים וירחב המקדש ולא יומתו הצדיקים, וכאן בחורבן לקו בכפל"ים, שמו את ירושלים לעיים נחרבה, ואם כן למה נתנו את נבלת עבדך מאכל לעוף השמים בשר חסידך לחייתו ארץ, זו השאלה, התירוץ כמו שהביא בזוהר הק': רות (ריח) (א) בר נש דחלש יקיז דמא מאבר אחד וכל איבריו מתרפאים, וחיינו זוקא אם אותו אבר שממנו מקיז הדם דבוק באבריו, לא כן אם אותו אבר נפרד מאבריו כגון אצבע שנפסק על ידי חרב ונשאר דבוק בגוף ודביקותו אינה כי אם בקשר בלוי ועור ולא סבוך בגידים ובעצם. אפילו יקיז ממנו דם לא יועיל לגוף, והנה כן הוא לענין הצדיקים, אם דבוקים בהם בני אדם ומכבדים אותם, והם כגוף אחד עמהם, אז בהסתלק הצדיק יראגישו כאבו בני דורו ויחזרו בתשובה ומפר להם במותו, לא כן באותו הדור לא נחרבה ירושלים על שביזו בה תלמידי חכמים (שבת קיט ב') אם כן הסתלקותם לא תועיל להם עכ"ל. על כן עלינו להתעורר ולהתחזק בתשובה שלימה ובעיקר כמו שרבנו ביקש, לעזור, לוותר, לרחם, והעיקר לא לצעוק על השני, ובזכות זה נזכה לגאולה השלימה בחסד וברחמים, כפי שאמר שוב ושוב: צריכים לזכות למשיח ברחמים שלא על ידי ייסורים וחולאים רעים, יזכנו ה'בקרוב אמן ויהי רצון שיהיה למליץ טוב בעדי יעקב ישעיה בן חוה לזכות לתשובה שלמה בחסד וברחמים

הספר "צדיקים נסתרים בדור האחרון" ה"א אשר אזל הודפס שוב ועומד להגמר, לברור היכן ניתן להשיג (רק לגבי הספר ולא לגבי העלונים) טל' 02- 5328911

גליון זה י"ול ומופץ לרבבות במסירות, אנא ראה לסייע: הכתובת ת.ד 57194 ירושלים

וכי זוטרתא מאתרוג?

מרן הגר"י צדקה זצ"ל

מרגלא בפומיה של מרן הגה"צ רבי יהודה צדקה זצ"ל: "כמה גדול כוחו של יצה"ר, שמסמא עיני הברות ואינם יודעים להבחין. צא וראה אדם מישראל בזמן הזה, שקונה לעצמו אתרוג כשר למהדרין בדמים מרובים, מוכן הוא לשלם טבין ותקילין, ובלבד שיזכה בפרי עץ הדר כמשמעו, שיוצאים בו לכל הדעות. ואילו מצוה חביבה זו של קריאת שמע, שהיא קבלת עול מלכות שמים, והיא מדאורייתא ודאי, אין מתאמצים לקיים אותה אליבא דכולי עלמא, להיפך, מחפשים דעות בפוסקים לקולא. מדוע, באמת, לא יכרכו סביבי מצוה זו לצאת ידי חובתה בתכלית ההידורים, לפי כל הדעות – וכי קלה היא ממצות ארבעה מינים?! - בנוסף היה רבנו חכם יהודה צדקה מפליג כל ימיו פלאים את ענין הברכות שאדם מישראל מברך לאלוקיו. הוא היה אומר: יש הרבה מדינות בעולם, המבורכות בעושר חומרי, ממון ונכסים, אבל שפע של מזון ואוכל אין בהם. ולמה? - - - מפני שאין מברכים שמה די ברכות... הברכה היא צינור השפע להמשיך ברכה... הברכות התמתקו בפיו כצפיחית בדבש ונופת צופים. הוא דיבר אודות הברכה כמי שמזכיר את המעדן המתוק ביותר שבא בפיו מעולם. אם היה מציע לאורח שיאכל ויסעד לבו, והלה התבייש, נהג לשדל אותו באמירה כזו: "כלום אינך רוצה לברך את השם?!" ושוב לא יכול לסרב לו. כל ברכותיו היה מברך בכובד ראש, יודע למי הוא מברך, ומשמיע לאוזניו מה שמוציא מפיו. בנוסף היה מעורר כי אמירת 100 ברכות בכוונה בכוחן להגן מכל צרה וצוקה נגע או מחלה, כפי שגילה דוד המלך ע"ה (עיין טור אורח חיים סי' מו)

ברכת חג שמח לכל הקוראים היקרים ולכל בית ישראל